

HARANGÖNTŐK ÖRÖME.

Harangöntővel autózom.
Épp dél van. A kicsiny falukban
imára szólnak a harangok.
„Ez is, az is az én harangom“
ujjong a vén mester vidáman.

Mint hogyha szólna: „szívem vére
vett formát fent a tornyok mélyén:
vihart, halált, szerelmet kongat,
ünnepnapot, tűzvészt, meg Istent,
mikkel telítve volt a vérem...“

Ez az igaz öröm: az élet!
Amely harang nem zeng toronyban:
halott harang, vásári lim-lom!
Hazugság a művészi öncél
s a műhelygőg: magunknak írni!

Ki a tornyokba álmainkkal!
Szívek, vallások, nemzetek közt
zenésítsék meg a sötétet,
a förtelmes feketeséget
s teremtsenek testvériséget...

Így szólok, míg az autó vágat.
Most hirtelen korom-sötét lesz,
vad gondolat-vihar komorlik...
Tán nem is autó ez a jármű:
tán denevér egy látomásban...

Suhogva szállunk a sötétben
s hogy hátranézek: régi híres
harangöntők ülnek mögöttem:
Mózes, Homéros, Buddha, Dávid,
mint másvilági óriások...

Az út mentén a vak sötétben
sorban titáni tornyok állnak:
vas tornyában a századoknak
s évezredek gyémánttornyában
titokzatos harangok kongnak...

Titokzatos harangok kongnak
s ujjonganak az óriások:
„Ez itt az én harangom hangja,
a lelkem teste, szívem vére...”
...Zenélnek a titáni toronyok...

Suhogva szállunk a sötétben...
Új századok jegenyésorként
toronylanak az útszegélyen...
A toronyok öblén más zenéket
viharzik más harangok szíve...

S hogy hátranézek: látom Plátót,
Vergiliust, Sophoklest, Szent Pált,
Dantét, Agostont, Szent Ferencet,
Petőfit és sok százakat még
s a toronyokban harangok kongnak...

Fehér elefántcsonttoronyban
a Szűz kéklő harangvirágja...
De én száguldok, meg nem állok,
míg meglelem a legnagyobbat,
mit ott öntöttek Názáretben...

Mindenki kontár hozzá képest.
Minden lélek tornyában ott csüng
Krisztus csodás jóság-harangja...
De néha bevattázza Sátán
a toronyok szép jóság-harangját...

A föld ilyenkor meg-megörül:
a háborúk s a forradalmak
vörös máglvákat gyujtogatnak,
míg egy vihar megint kihányja
a vattát s újra csendet kongat...

Az örökkévalóság tornya
fel-feltrémlik a végtelenben...
Én vágatok, míg megtalálom
a legnagyobb, legszebb harangot,
mit ott öntöttek Názáretben...

Mécs László.